

Şimdi İstanbul'u Özlemek Zamanı

– hatice akyüz · 20 Şubat 2012

Bir bavul ve birkaç umutla başladı her şey. Adı İstanbul'du, lakin sanki İstanbul'dan binlerce kilometre uzakta gibiydi. Sosyal yaşam tek bir caddeden ibaretti. Deniz görüyordu görmesine, ama hangi göz çıplak bir denizi görmek ister ki? Martıların uçuşu, ötüşü bile bir başkaydı. Kısacası İstanbul aşığı hiç kimse buraya ayak uyduramazdı. Çünkü burası -İstanbul'a bağlı olsa da- Şile'ydi. Bir başka memleket, bir başka tabiat, bir başka şarkıydı.

Ama benim şarkım başından beri İstanbul'du. Çünkü İstanbul beni iki yakası arasına düğümlemişti. Dolunayın göz kırptığı bir gecede tanıştığım bu şehir kopmaz bağlarla bağlamıştı tüm hayatımı kendine. Denizi, boğazı, ışıkları, kalabalık caddeleri, kısacası adının ilk harfi bile içimi titretiyordu bu şehrin. Dünyadaki en özel, en güzel, en samimi şehirdi İstanbul. Daima gülümser, asla sırtını çevirmezdi. Çünkü -siz bile bilmezken- bilirdi onun dostu olduğunuzu. Çünkü -her kim olursanız olun- siz de bir İstanbul sevdalısı adaydınız.

"İstanbul konuşuyor aslında. Ama insanlar birbirlerini bile dinlemiyor, İstanbul'u nerden dinleyecekler?" diyordu şair. Sahi İstanbul'un dilinden anlamayan insanlar çok muydu İstanbul'da?

Ama İstanbul bir aşkı, yaşayabilene. Sizi girdap gibi içine çeken tutkulu bir aşk! İnsanların kınayan bakışlarına karşın 'aşığım' diyebilmektir... İstanbul bir kitap ve insanın her harfini beynine kazırcasına okumasıydı o kitabı İstanbul aşkı.

Tarihteki ilk aşk şiiri bile ondayken kim İstanbul'un aşk olmadığından bahsedebilir? Peki ya bana da ilk aşkı tattıran o ise, gözlerimi dünyaya açtığım gece kalbime dokunan müthiş bir heyecansa İstanbul? Ya da birçok kültüre ev sahipliği yaptığı gibi benim de birçok duyguma ev sahipliği yaptıysa? İlklerimi ve teklerimi yaşamışsam İstanbul'da? Kim bana İstanbul'un sıradan bir şehir olduğunu, beni ben yapanın o olmadığını söyleyebilirdi?

Dört mevsimi de bir başkaydı İstanbul'un. Hele de sonbaharı. Nasıl da ağlatırdı İstanbul'u! Ama İstanbul ağladığında bile çok güzeldi, bir bebek misali..

İstanbul bir başkaydı işte, her şeyiyle. Beni de başkalaştırdı o yüzden, kendi gibi yaptı. Sonsuz güzellikleri, tarihi derinlikleri, sanat harikalarıyla tam bir kültür abidesiydi. İstanbul, olmak istediğim kişiydi. İstanbul, ben'leştirilebilecek ve 'çok' laştırılabilecek her şeydi.

Orhan Veli "İstanbul'u dinliyordun, gözleri kapalı." Şimdi ben de kapatsam gözlerimi ve dinlemeye koyulsam İstanbul seslerini. Duyar mıyım içimi titreten Sultan Ahmet ezanını, sallanan rayların ve vagonların sesini, Haydarpaşa Garı'ndaki flüt çalan çocuğu, simitçinin iştah açan "sıcak simit" deyişini, İstiklal Caddesi'ndeki caz müziği, martıların vapurların dinmeyen nağmelerini ve bilir miyim her ne kadar gözlerimi kapatmış olsam da, açtığım an mor ışıklarla süslü boğazı ve en güzel kıyafetlerini giymiş denizi göreceğimi?

Yaşamayan bilemezdi İstanbul'u, bilmeyen anlayamaz, anlamayan sevemezdi. Ben çok sevmiştim İstanbul'u, boğazdaki hiç bitmeyen trafiği kadar çok. O kadar ki usandı İstanbul sevgimden ve anladım ki, şimdi İstanbul'u çok sevmek değil, çok özlemek zamanı.